

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/173/2015
Identifikačné číslo spisu:	1110243242
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1110243242.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Soni Mesiarkinovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobcu X. K., bývajúceho v C., zastúpeného JUDr. Petrom Vačokom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Vázovova 9/A, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. č. 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 25 C 209/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. októbra 2014 sp.zn. 8 Co 263/2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky

I. z a m i e t a dovolanie v časti priznanej náhrady škody, ktorá smeruje proti výroku rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. októbra 2014 sp.zn. 8 Co 263/2012, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie,

II. o d m i e t a dovolanie vo zvyšnej časti.

III. Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. apríla 2012, č.k. 25 C 209/2010-191 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody 3 000 € a titulom nemajetkovej ujmy 1 813,76 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 1 712,78 €. Najskôr sa súd zaoberal námietkou nedostatku pasívnej legitímácie vznesenou žalovanou, ktorú vyhodnotil ako nedôvodnú. Keďže žalobca svoje nároky odvodzoval z postupu a rozhodnutí v trestnom konaní, v ktorom spolupôsobia popri sebe viaceré orgány, za určujúce považoval to, že žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré sa tak v zmysle § 4 ods. 1 písm. l/ zákona č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu

spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), stalo v tomto prípade orgánom konajúcim za štát. Podmienka nezákonného rozhodnutia podľa § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. bola splnená, pretože v súlade s ustálenou súdnou praxou oslobodenie žalobcu spod obžaloby z dôvodu nenaplnenia predpokladu spáchania trestného činu má tie isté dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezakonnosť. Majetková škoda, ktorá žalobcovi v súvislosti s týmto nezákonným rozhodnutím (uznesenie Úradu boja proti korupcii o vznesení obvinenia z 19. decembra 2005, ČVS: PPZ-105/BPK-V-2005) vznikla, spočívala v nákladoch na obhajcu v trestnom konaní. Vzhľadom k tomu, že zákon č. 514/2003 Z.z. rozsah náhrady skutočnej škody v prípade zodpovednosti štátu neobmedzuje na tarifnú odmenu advokáta a náklady za poskytnuté právne služby dohodnuté formou zmluvnej odmeny spĺňajú znaky skutočnej škody podľa § 442 Občianskeho zákonníka, priznal súd žalobcovi celú uplatnenú škodu. S poukazom na ustanovenia § 3 ods. 1 písm. c/ a § 8 ods. 5 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z. priznal žalobcovi aj nemajetkovú ujmu za preukázané nepriaznivé dopady nezákonnej väzby v jeho osobnom a súkromnom živote, a to vo výške vypočítanej podľa kritérií určených ustanovením § 17 ods. 3, 4 zákona č. 514/2003 Z.z. účinným od 1. januára 2009. Vo zvyšku žalobu zamietol, nakoľko žalobca nepreukázal svoje tvrdenia o negatívnom dopade väzby na jeho podnikateľskú činnosť, politické pôsobenie a ani na jeho zdravotný stav. Žalobca si uplatnil nárok na nemajetkovú ujmu aj z dôvodu nesprávneho úradného postupu príslušníka policajného zboru, agenta a dozorujúceho prokurátora, ktorú mu súd nepriznal z dôvodu, že nie je oprávnený v civilnom konaní preskúmať postup orgánov činných v trestnom konaní. Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie žalobca aj žalovaná.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 28. októbra 2014 sp.zn. 8 Co 263/2012 napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti priznanej náhrady škody zmenil tak, že žalobu zamietol a vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. Výrok o náhrade trov konania na súde prvej inštancie zmenil tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania a žiadnej strane sporu nepriznal ani právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd čiastočne zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie pre nesprávne právne posúdenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pretože nárok neposúdil z pohľadu ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. V prejednávanej veci bolo nesporné, že žalobca nepodal proti uzneseniu o vznesení obvinenia riadny opravný prostriedok, preto mu v zmysle citovaného ustanovenia právo na náhradu škody spočívajúcej v nákladoch na obhajcu v trestnom konaní nemožno priznať. Za správne však považoval rozhodnutie v časti priznanej nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe vychádzajúc z ustanovenia § 8 ods. 5 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z. Stotožnil sa s úvahami súdu prvej inštancie, ktoré viedli k prijatiu záveru, že v dôsledku nezákonnej väzby došlo k zásahom do osobnej slobody žalobcu nenapraviteľným spôsobom. Výšku priznanej nemajetkovej ujmy považoval za primeranú, zodpovedajúcu závažnosti vzniknutej ujmy žalobcu v jeho osobnom a súkromnom živote. Žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi tvrdenými následkami v iných oblastiach svojho života a intenzita zásahu v jeho osobnom živote bez preukázania ďalších závažných následkov neodôvodňovala priznanie vyššej nemajetkovej ujmy. Námietky žalovanej o účelovosti výpovede svedkyne Hruškovej odvolací súd posúdil ako nedôvodné, nakoľko okolnosti o ktorých vypovedala sa týkali osobného, súkromného a partnerského života so žalobcom, o ktorých mala svedkyňa najviac vedomostí a iné osoby, s ktorými sa žalobca stretával, tieto skutočnosti nepoznali. Za správny označil aj záver súdu prvej inštancie vo vzťahu k nepriznaniu nemajetkovej ujmy za nesprávny úradný postup vyšetrovacích orgánov a za vzniknuté prierahy, ktoré nie je možné preskúmať v tomto konaní. Dodal, že žalobca v tomto smere nepreukázal aká konkrétna ujma mu vznikla výlučne v príčinnej súvislosti s týmto namietaným postupom. Z dôvodu čiastočnej zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie, zmenil odvolací súd aj výrok o trovách konania, pretože obe strany sporu mali v konaní čiastočný úspech.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu vo všetkých výrokoch napadol dovolaním žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 238 ods. 1 O.s.p. a tiež § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), ako dovolací dôvod uviedol ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie, nesprávne právne posúdenie veci súdom). Podľa názoru dovolateľa odvolací súd nezohľadnil špecifiká trestného konania počas štádia prípravného konania najmä ustanovenia § 230 písm. e/ zákona č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku a §

17 písm. a/ zákona č.153/2001 Z.z. o prokuratúre. Z uvedeného totiž vyplýva, že sa jedná o prípad hodný osobitného zreteľa podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Vytýkal súdu prvej inštancie, že v celom jeho odôvodnení absentuje, akými úvahami sa riadil pri prijatí záveru o dôvodnosti návrhu žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy práve v minimálnej výške. Tento nedostatok neodstránil ani odvolací súd, preto považoval rozhodnutia oboch súdov za nedostatočne odôvodnené. Namietal tiež, že súdy dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadom primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Z týchto dôvodov žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

4. Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu proti výroku rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti priznania náhrady škody, treba ako nedôvodné zamietnuť (§ 448 CSP) a vo zvyšku ako procesne neprípustné odmietnuť (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1, § 238 a § 239 O.s.p.

7. Žalobca dovolaním napadol zmeňujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu, voči ktorému dovolanie pripúšťalo ustanovenie § 238 ods. 1 O.s.p., preto sa dovolací súd zaoberal obsahom dovolacích námietok týkajúcich sa nároku žalobcu na náhradu škody, ktorý bol zmeňujúcim rozhodnutím zamietnutý.

8. Žalobca namietal nesprávnú aplikáciu ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. odvolacím súdom. Podľa jeho názoru totiž v jeho prípade išlo o prípad hodný osobitného zreteľa v zmysle druhej vety citovaného ustanovenia, pretože je úlohou prokurátora skúmať zákonnosť každého rozhodnutia vydaného policajtom v prípravnom konaní a nezákonné rozhodnutie zrušiť aj bez podania sťažnosti voči takémuto rozhodnutiu. Poukázal pritom na ustanovenia § 230 písm. e/ zákona č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku a § 17 písm. a/ zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre. Tento právny názor žalovanej ale nie je správny a nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z.

9. V zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

10. Výkladom pojmu „prípad hodný osobitného zreteľa“ podľa vyššie citovaného ustanovenia sa najvyšší súd už zaoberal vo svojom uznesení z 29. apríla 2010 sp.zn. 5 Cdo 171/2009 a uviedol nasledovné : „Potrebné je uviesť aj to, že zákonodarca v ustanovení vety druhej § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov len všeobecne definoval prípady výnimky zo splnenia povinnosti podania riadneho opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu v prípadoch hodných osobitného zreteľa. To, čo treba chápať pod pojmom: „prípady hodné osobitného zreteľa“ ponechal v každej konkrétnej veci na posúdenie orgánu, ktorý rozhoduje o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Vo všeobecnosti však možno ustáliť, že by sa malo jednať o prípady, keď nepodanie riadneho opravného prostriedku bolo spôsobené skutkovým alebo právnym stavom, ktorý vylučoval alebo znemožňoval jeho podanie. Malo by sa jednať o okolnosti na strane účastníka (napr. náhla nevyhnutná hospitalizácia v zdravotníckom zariadení, obmedzenie alebo strata procesnej spôsobilosti a pod.) alebo na strane orgánu, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal (nesprávne poučenie o možnosti podania opravného prostriedku, diskriminácia a pod.)“. S poukazom na tieto závery

najvyššieho súdu, s ktorými sa dovolací súd stotožňuje aj v prejednávanej veci, je zjavné, že dovolateľ neuvedol žiadne subjektívne okolnosti na svojej strane a ani také objektívne skutočnosti na strane orgánu, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal, ktoré by boli dôvodom zakladajúcim aplikáciu výnimky druhej vety ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.

11. Postavenie prokurátora v trestnom konaní a jemu zverená zodpovednosť za dozor nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní vrátane možnosti zrušiť nezákonné rozhodnutie policajta, nemá bez ďalšieho žiaden význam ani vplyv na splnenie podmienky priznania náhrady škody voči štátu vyplývajúcej z ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Zákonodarca v tomto ustanovení podmienil priznanie náhrady škody poškodenému voči štátu výslovne splnením povinnosti zo strany poškodeného spočívajúcej vo využití riadnych opravných prostriedkov proti nezákonnému rozhodnutiu. Ide o určitý druh prevenčnej povinnosti kladenej zákonom č. 514/2003 Z.z. na poškodeného vychádzajúci zo zásady „právo patrí bdelym, pozorným, ostražitým, bedlivým, - „nech si každý chráni svoje práva“ („vigilantibus iura scripta sunt“) ovládajúcej súkromné právo. Jej zmyslom je, aby poškodený vlastným aktívnym konaním zabránil vzniku škody alebo aspoň zredukoval jej rozsah tým, že nezákonné rozhodnutie bude na podklade jeho opravného prostriedku podrobené prieskumu zákonnosti a prípadne zrušené príslušným orgánom v čo najskoršom možnom štádiu konania. V tomto smere pritom nie je rozhodujúce, či takýto opravný prostriedok aj bude úspešný, dôležité je len to, že poškodený využil možnosti dané mu procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie svojich práv. Keďže zákon v tomto smere nepripúšťa žiadne výnimky, uvedené platí aj pre nezákonné rozhodnutia vydané v trestnom konaní, a to aj vo fáze prípravného konania. Splnenie tejto povinnosti poškodený nemôže prenášať na prokurátora a napokon už podaním sťažnosti proti vznesenému obvineniu od počiatku deklaruje svoju nevinu a nezákonnosť rozhodnutia. Opačný výklad by v podstate znamenal, že táto povinnosť sa neuplatní, pokiaľ v konaní vystupuje dozorujúci orgán štátu s kompetenciou zrušiť nezákonné rozhodnutie, čo však nezodpovedá zákonnému zneniu. Rovnako by to tiež znamenalo absolútnu pasivitu poškodeného, ktorý napriek tomu, že mal zákonnú možnosť ovplyvniť rozsah škody, túto nevyužil a preniesol ju na iný subjekt s odlišnými úlohami a záujmami v konaní. Súčasne by to viedlo k obchádzaniu základného procesného inštitútu, ktorým riadne opravné prostriedky sú a ktoré sú zákonom priamo určené k náprave nezákonností, ktorých sa poškodený podľa zákona č. 514/2003 Z.z. dovoľáva a z ktorých svoj nárok na náhradu škody odvodzuje.

12. S poukazom na vyššie uvedené bolo právne posúdenie veci odvolacím súdom správne a jeho právny záver súladný so zákonným znením, preto najvyšší súd dovolanie žalobcu v tejto časti zamietol ako nedôvodné (§ 448 CSP).

13. Vo vzťahu k tejto časti dovolacieho konania vzniklo procesne úspešnej žalovanej právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal, a preto jej dovolací súd právo na náhradu trov konania voči žalobcovi priznal (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP).

14. Žalobca v dovolaní výslovne napadol aj výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti priznania nemajetkovej ujmy v sume 1813,76 €. Týmto potvrdzujúcim výrokom bolo žalobe dovolateľa čo do sumy 1 813,76 € vyhovené s končnou platnosťou, čo znamená, že rozhodnutia súdov boli vydané v prospech žalobcu. Keďže podmienkou vecného prejednávania dovolania bola nielen jeho objektívna prípustnosť (splnenie zákonom stanovených podmienok § 236 a nasl. O.s.p.), ale aj jeho subjektívna prípustnosť, t.j. rozhodnutie súdu musí mať negatívny dopad na stranu, ktorá dovolanie podala (viď R 50/1999), dovolanie žalobcu proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v tejto časti subjektívne prípustné nie je. Z tohto dôvodu dovolací súd odmietol dovolanie žalobcu smerujúce proti potvrdzujúcemu výroku rozhodnutia odvolacieho súdu o priznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi v sume 1 813,76 € pre jeho procesnú neprípustnosť (§ 447 písm. c/ CSP).

15. Vo zvyšku žalobca dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v časti nemajetkovej ujmy nad sumu 1 813,76 €. Táto časť napadnutého potvrdzujúceho rozhodnutia nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 a 2, 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

16. Dovolanie by teda bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd; nepreukázaná bola tiež vada konania namietaná žalobcom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

17. Žalobca namietal tzv. nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorá však v súlade so stanoviskom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016 zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p., avšak po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by išlo o takýto prípad v predjednávanej veci.

18. Žalobcom tvrdená neúplnosť a nesprávnosť skutkových zistení nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ani dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a mnohé ďalšie).

19. Prípustnosť dovolania žalobcu nevyplýva ani z ním namietaného dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., pretože v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu tento dovolací dôvod nezakladal procesnú prípustnosť dovolania a preto mohol byť podrobený dovolaciemu prieskumu len za predpokladu procesnej prípustnosti podaného dovolania (viď R 37/1993 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

20. Napokon žalobca tvrdil, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.); aj v prípade tohto dovolacieho dôvodu platí, že nejde o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania (viď R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Z tohto dôvodu sa dovolací súd žalobcom tvrdným nesprávnym právnym posúdením veci súdmi, vzhľadom na procesnú neprípustnosť jeho dovolania, nemohol zaoberať.

21. V danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu voči potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, týkajúcemu sa nepriznania nemajetkovej ujmy nad sumu 1 813,76 €, nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie aj v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

22. Žalobca dovolaním napadol výslovne aj výroky rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania na súde prvej inštancie a odvolacieho konania, ktoré však majú charakter uznesenia. V tejto časti procesnú prípustnosť dovolania výslovne vylučovalo ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p., existenciu procesných vád v zmysle § 237 ods.1 O.s.p. žalobca netvrdil a nezistil ju ani dovolací súd. Preto najvyšší súd dovolanie žalobcu smerujúce proti výrokom o trovách konania odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania v časti, v ktorej dovolací súd odmietol dovolanie žalobcu, neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.